

DE DAG DAT IK DOODGING

Tania Bongers

DE DAG DAT IK
DOODGING

Uitgeverij Mistral, Amsterdam 2013

*A love like this
Happens once in a lifetime
A love like this
Is what dreams are made of*

© 2013 Tania Bongers
© 2013 Uitgeverij Mistral, Amsterdam
Omslagontwerp b'IJ Barbara
Typografie en zetwerk Perfect Service

ISBN 978 90 488 1887 7

NUR 320

www.uitgeverijmistral.nl

www.twitter.com/mistral_boeken

www.facebook.com/uitgeverijmistral

Mistral is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 488 1888 4

VOORJAAR

I

We staan op het punt om te starten. Iedereen staat klaar, licht en geluid worden ingezet op mijn cue, de zaal zit tjokvol, als ik over mijn radio de stem van Ellen, de backstageregisseur hoor: ‘Tania! We missen twee modellen!’ Ik hoor een lichte paniek in haar stem.

Wow, denk ik als ik de zaal in kijk. Zelfs iedereen die fashionably late was is binnen. Het geroezemoes begint al aan te zwellen. Dit is geen goed moment om modellen kwijt te raken... Zo hard als ik kan ren ik op mijn Louboutins vanuit de zaal de backstageruimte in, nog net niet over de catwalk. Al zou dat een goede afleiding zijn geweest voor het morrende publiek. Waar kunnen ze zijn?

Over de radio hoor ik paniekerig geschreeuw. ‘We zoeken Mannon en Sylvia, heeft iemand ze gezien?’ Meerdere stemmen reageren hierop en dan hoor ik alleen nog maar gekraak. Damn... we hadden nog zo afgesproken om niet tegelijkertijd de walkies te gebruiken. Gelukkig zie ik Ellen al. Als ik naar haar toe wil gaan zie ik de rijzige gestalte van onze chieft designer, die speciaal uit Londen is overgevlogen, uit de andere hoek komen. Hij is een eerste klas tiran. Snel duik ik de andere kant op, hopelijk uit zijn zicht. Ik hoor hem hard mijn naam roepen: ‘Tania!’

Met een snelheid die ik zelfs bij mijn tennislessen niet bereik check ik de kleedkamers, de toiletten en de kantine. Geen spoor te bekennen van onze mooie, lange modellen die volledig gekapt en in de make-up ergens in designer dresses rond moeten lopen. Terwijl ik mijn schoenkeuze in mijn achterhoofd begin te vervloeken denk ik na waar ik nog niet heb gezocht.

Waar zou ik moeten zoeken? Backstage worden boekjes gelezen, gewhatsappt en... ja... roken! Hoe had ik dat kunnen vergeten. Mijn pogingen haast te maken op mijn killer heels geef ik op. Ik trek ze uit, gooi ze achteloos neer en haast me naar buiten. Gelukkig, daar staan ze, giechelend te roken met een Leonardo di Caprio lookalike, maar dan langer. Oké, ik begrijp nu iets beter waarom ze hier nog staan. Maar er is geen tijd.

‘Manon! Sylvia! De cue voor de show was vijf minuten geleden! Naar binnen! NU!’ De meiden kijken me verschrikt aan en stamelen excuses terwijl ze met hun hoog opgeheven jurken beginnen te rennen. Met z’n drieën haasten we ons door het gebouw richting de backstageruimte terwijl ik via de radio contact zoek met Ellen: ‘Ze zijn terecht en komen eraan. Standby over één minuut.’

Bij aankomst kijkt de choreograaf niet blij. Boze aderen kloppen in zijn nek en zijn gezicht is rood aangelopen. ‘Dit bespreken we na de show,’ zegt hij giftig terwijl hij de meiden naar hun positie duwt. ‘Allemaal klaar voor de grote show, jullie kennen de choreografie. *Give me attitude! Give me fashion!* De muziek start over tien... negen... acht...’ Met zijn stem nog in mijn oren haast ik me op blote voeten naar mijn originele positie, waarvandaan de regisseur licht, geluid en video aanstuurt. Op zijn cue worden de lichten gedimd, de muziek bereikt haar crescendo, de achterwand wordt verlicht en... met een timing waar ik best een beetje trots op ben komen de eerste modellen de catwalk op.

Het tempo ligt hoog en de muziek is opzwevend. De mooiste modellen betreden de catwalk, vijftig dames in totaal. De bloggers bloggen, de fotografen klikken erop los en het publiek kijkt geboeid toe. De show is een groot succes. Ik verwacht hier goede reviews van.

De borrel na de show is zo mogelijk nog beter. Iedereen die er moet zijn is er: de elite van de Nederlandse modebranche en zelfs een paar mensen uit het buitenland van wie ik never nooit verwacht had dat ze zouden komen. Voldaan laat ik met mijn welverdiende champagne in de hand mijn blik over het publiek glijden, nadat ik iedereen heb

verwelkomd. ‘Oh my god,’ hoor ik achter me. Als ik me omdraai zie ik Ellen staan. ‘Die modellen boeken we echt nooit meer!’

‘Relax.’ Ik zwaai naar een knappe jongeman in een tuxedo die voorbijloopt met een dienblad met champagne. ‘Hier, neem een glas bubbels.’

Ellens frons verdwijnt van haar gezicht als ze haar glas champagne in één keer halfleeg drinkt. Ze slaakt weer een gilletteje.

‘Wat is er nu?’ Als Ellen gestrest is werkt ze me soms op mijn zenuwen.

‘Kijk eens wat een knappe kerels.’ Ze stoot me hard aan en wijst oneerbiedig naar twee lange, goed geklede mannen die zich een weg banen door de zee van vrouwen en her en der een mannelijke fashionista. Ik zie appreciërende blikken en de menigte splitst zich als de Rode Zee. Ellens mond valt open als de heren met coole nonchalance het podium op lopen, recht op ons af. De knapste man geeft mij een kus op mijn mond.

‘Dit is Antonie,’ zeg ik met een glimlach. Stotterend stelt Ellen zich voor.

Een halfuurtje later is het beduidend minder druk op onze borrel. Amsterdam Fashion Week is druk en de volgende show is alweer begonnen. De planning is strak en de fashionista’s vliegen van hot naar her.

‘Wat doe jij nou weer?’ Antonie, die ik uit het oog verloren was, tikt me op mijn schouder.

‘Ik schraap alleen maar even deze bitterbal van de vloer.’

Met een vies gezicht kijkt hij naar het kartonnetje dat ik in mijn handen heb.

‘Ik kan het toch niet zo achterlaten?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Wij gaan er weer vandoor.’ Zijn vriend heeft zijn jas al aan en staat met drie van onze modellen te praten die zijn blijven hangen. ‘We gaan naar een borrel, bij van Leeuwen. Kom je zo ook nog?’

‘Ik zou wel willen, schatje, maar ik moet hier nog even helpen. En straks ga ik naar een feestje in Club Air, die is net geopend. Komen jullie anders daarheen?’

‘Misschien. Al zijn we met een grote groep bij Van Leeuwen, dus ik denk het niet.’ Hij geeft me een lange, zachte zoen op mijn mond.

Zodra de twee mannen de rommelige zaal verlaten hebben, die nog vol staat met glazen en bakjes, komen de meiden die met Antonies vriend stonden te praten op me af.

‘Wat een leuke kerels,’ zegt de een.

‘Nou hè?’

‘Zouden ze nog vrijgezel zijn?’ vraagt de ander.

‘Antonie in ieder geval niet,’ zeg ik veelbetekenend.

Rond middernacht sluip ik de drie trappen op naar mijn appartement in de Maasstraat. Het pand uit de jaren dertig kraakt altijd als ik de steile trappen op klim. Ik manoeuvreer me om de stoellift van mijn bejaarde onderbuurman heen. Opa Ruhe, noem ik hem altijd liefdevol, al zijn we helemaal geen familie. Ik heb mijn opa nooit gekend, en vind het fijn dat ik een goede band heb met deze lieve oude man. Heb ik toch nog een soort van opa. Halverwege trek ik op de overloop mijn schoenen uit en wrijf over mijn pijnlijke voeten. Op mijn tenen loop ik de trap verder op om hem niet wakker te maken.

Eenmaal in mijn huisje adem ik diep in en uit. Eindelijk thuis. Alle lichten zijn uit en ik ben alleen. Het is warm en ik doe de balkondeuren open. Geroezemoes stijgt op uit de binnentuinen, waar mensen zitten te borrelen. Op verschillende balkons zie ik lichten en kaarsjes branden. Ik pak een groot glas water en zet het op mijn nachtkastje. Bedachtzaam trek ik mijn designer dress uit en ik spring in bed. Ik mis iets, maar wat? Even later springt mijn cyperse poes erbij. ‘Hallo Kaya,’ mompel ik zacht. Spinnend geeft ze me een kopje. ‘Allemaal gekke mensen vandaag. Hoe was het hier?’ Miauwend kijkt ze me aan. ‘Was het leuk? Bij mij ook. Leuk, maar druk.’

Kaya kijkt me aan alsof ze precies weet wat ik bedoel.

De dag na de show word ik wat stijfjes wakker. Op mijn BlackBerry zie ik dat het bijna halftwaalf is. Heerlijk, denk ik terwijl ik me uitstrek en gaap. De perfecte zondag ligt nog in het verschiet. Door een opening in de donkere gordijnen schijnt de zon naar binnen en ik hoor de vogeltjes fluiten. Het grote voordeel van een thuiswedstrijd is dat je de dag erna in je eigen bed wakker wordt, in plaats van een vreemd hotelbed. Achter mij voel ik beweging. Ik word vastgepakt door twee sterke armen.

‘Goedemorgen,’ broemt een mannenstem in mijn haar.

Ik word pas echt wakker als hij vraagt: ‘Hoe lang hebben wij nu al verkering?’

‘Hè?’ Wat een vreemde vraag. ‘Een jaar of drie?’

‘Nee, langer. Vier?’

‘Drieënhalft dan? We hebben elkaar op tweede kerstdag ontmoet, weet je nog?’

‘Hoe kan ik dat nou ooit vergeten. Jij, die als een engel uit de hemel in een te bloot bloesje in de Mazzeltof stond om door mij opgepikt te worden.’

‘Hé? Had ik een te bloot bloesje aan?’

‘Zeker weten. Ik zie je nog voor me. Het mooiste meisje van Amsterdam. Wat een geluk heb je toch dat ik je daar zag.’

‘Ik?’

‘Ja, jij natuurlijk! Wie had ooit kunnen denken dat je hier vier jaar later zou liggen? Met de leukste man van Amsterdam.’ Hij klopt zich op de borst bij die woorden. Aan zelfvertrouwen ontbreekt het Antonie in ieder geval niet.

‘Met Kaya gezellig erbij.’ Hij knikt naar onze kleine tijger, die een beetje lui terugstaart vanaf het voeteneind.

‘Het lijkt in ieder geval eeuwen geleden dat we elkaar voor het eerst zagen,’ broemt hij weer. ‘Vind je niet?’

Ik vraag me af waar dit gesprek naartoe gaat... Is dit een huwelijks-

aanzoek? Mijn hart gaat sneller bonzen. Het strookt met zijn mysterieuze gedrag van de laatste tijd. Ik kon mijn vinger er maar niet op leggen, maar hij deed zo anders dan normaal.

‘Ik zat zo te denken...’ Hij houdt op met praten.

Na een paar seconden kan ik mijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen. ‘Ja?’ Ik por hem even. ‘Waar heb je over nagedacht?’

‘Nou...’ Hij valt weer stil.

Ik besluit af te wachten. Het duurt best lang voor hij iets zegt.

‘Wat dacht je ervan als we zouden proberen een kindje te krijgen?’

Mijn hart smelt als ik hem die onverwachte vraag hoor stellen. Ik draai me om zodat mijn gezicht dicht bij dat van hem is.

‘Meen je dat echt? Of maak je een grapje?’ Onderzoekend kijk ik hem in zijn opvallende groenblauwe ogen.

‘Ik meen het.’ Hij kijkt me serieus aan.

‘Bedoel je, nu?’

‘Ja! Nu meteen.’ Hij trekt me boven op hem en zijn blik verandert van serieus naar ondeugend.

‘Ik wist wel dat je een grapje maakte!’ Beschuldigend grijp ik zijn schouders vast en rammel hem een beetje door elkaar.

‘Ik maak geen grapje!’

Met een snelle beweging gooit hij me van zich af en gaat boven op me liggen.

‘Tenslotte word jij er ook niet jonger op,’ zegt hij terwijl ik me los probeer te wurmen.

‘Ik ben pas tweeëndertig!’ Ongelovig kijk ik hem aan. ‘Nou, jij weet wel hoe je een vrouw moet verleiden.’

Ik zie hem zacht gniffelen. ‘Ik bedoelde het niet verkeerd. Maar waarom niet? We kunnen het rustig proberen, zonder druk. Het moet ons ook maar gezund zijn.’

‘Natuurlijk lukt het! Jij bent gezond, en ik ben gezond. Ik heb fantastische genen. Die van jou kunnen er ook wel mee door.’

‘Nee, jij weet hoe je een man moet verleiden!’

Na een uitstekend begin van deze zondag ben ik de hele dag in mijn nopjes. De ‘kleine’ broer van Antonie heeft vorige maand verkondigd dat hij in januari vader zal worden. Zou dat Antonies vadergevoelens hebben aangewakkerd? In onze omgeving zijn verder weinig vrienden met kinderen. In het algemeen ligt de focus vooral op onze carrières, de leuke dingen die we nog moeten doen en alle plekken in de wereld die we nog willen zien. En dat terwijl we bijna allemaal dertigplussers zijn. Dertig is het nieuwe twintig, toch? Meer dan de helft van mijn vriendinnengroep is nog vrijgezel. Maar dat ligt misschien aan het type man dat je in Amsterdam kunt vinden. De meeste mannen van onze leeftijd hebben een vrouw thuis, of het zijn van die eeuwige vrijgezellen. Gelukkig heb ik mijn man al gevonden. Of liever, hij mij, die avond in de Mazzeltof. Nu zijn we van plan samen een kindje te maken. Het gaat goed met mijn carrière, de modereizen liggen voor het oprapen en ik mag op strategisch niveau meedenken. Antonies bedrijf gaat beter dan ooit. Wow. Is de timing wel goed?

2

Om 9.21 uur scheur ik het parkeerterrein van ons pand op, in het centrum van Amsterdam. Met piepende remmen parkeer ik mijn Mini op de enige vrije plek die ik nog kan vinden. Gewapend met mijn nieuwste iPad-tas loop ik naar het industriële gebouw. Als je ervoor zou staan zou je waarschijnlijk niet eens zien dat dit de dependance is van een van de hipste Britse modemerken. Eenmaal door de deur bevind je je in een oase van design. Je zult geen klink, geen lamp, zelfs geen toiletbril vinden die niet door een of andere designer is gemaakt. Zelfs de theezakjes hebben ooit een of andere award gewonnen voor hun innovatieve vorm. Na drie jaar ben ik gewend geraakt aan deze over the top luxe.

‘Morning!’ Ik klink enthousiaster dan ik me voel. Gisteren heb ik uitbundig het succes van de modeshow gevierd met mijn beste vriendinnen op het terras. Op de stilistische klok zie ik dat het nog net geen halftien is. Te laat om me er goed over te voelen maar vroeg genoeg om me niet te veel te schamen.

‘Ah, onze Corporate Communications en Public Relations Manager.’ Ivy, mijn favoriete receptioniste, plaagt me bijna iedere dag met mijn lange titel, die ik bij mijn promotie gekregen heb.

‘Wat heb jij nou weer bij je?’

‘Een nieuwe tas voor mijn iPad.’

‘Voor je iPad? Jij bent echt van de gadgets, hè? Een nerd in de gedaante van een mooi meisje. Is-ie nou van Marc Jacobs?’ Haar ogen worden groot en ze grist hem uit mijn handen.

‘Ik heb hem gekregen van mijn beste vriendin. Die werkt er, weet je nog?’

‘Aha,’ zegt ze goedkeurend, terwijl ze over het zachte leer van mijn tas aait.

‘Trouwens, ik ben geen nerd. Ik wil wedden dat over twee jaar iedereen met zo’n ding loopt.’

Ellen komt het kantoor binnen. ‘Hey! Waar was jij na de show opeens gebleven?’

‘Uhm...’ Mijn gedachten schieten terug naar zaterdagavond, net voor middernacht. Met een cocktail in mijn hand luisterde ik naar een reeks kansloze monologen, die ook nog eens moeilijk verstaanbaar waren door de harde muziek. Wat doe ik in godsnaam in deze club, vroeg ik me opeens af. Zonder iets te zeggen heb ik mijn jas opgehaald en ben ik de club uit gesneakt. ‘Ik ben naar huis gegaan waar een heerlijk bed op me stond te wachten,’ antwoord ik.

Vanuit mijn ooghoek zie ik Ivy verstarren. Als ik me omdraai torent opeens onze hoofdontwerper boven me uit. Ik schrik van zijn plotselinge nabijheid, terwijl Ellen zonder iets te merken door blijft kletsen over de mooie goodiebags van zaterdagavond. Hij kijkt me ernstig aan en strekt zijn arm uit. De tijd lijkt stil te staan. Zou ik op mijn kop krijgen omdat ik hem tijdens de show ontweken heb? Hij had vast in de gaten dat ik expres een andere kant op rende.

Ellen is gestopt met praten en kijkt gefascineerd naar het tafereel. Alsof ik word geridderd geeft hij me twee klopjes op mijn schouder. ‘Well done...’ Dan zegt hij: ‘... Tania.’ Hij kijkt nog één keer dreigend naar Ivy, die bijna onder haar designreceptie verdwijnt, maakt een halve pirouette en loopt met grote stappen de ruimte uit. Opgelucht ademen we alle drie tegelijkertijd uit.

‘Hij kent je naam,’ zegt Ellen verbaasd.

‘Ik ben beroemd.’

‘Na zaterdag wel, ja.’

Het aantal reacties op de show is immens en mijn mobiel rinkelt voor de zoveelste keer vandaag.

‘Hey! Ik had je al eerder gebeld vandaag.’

‘Imke! Ik ben hard aan het werk. Hoe was de terrasdate nog?’ Keurig rond enen was ik gisteravond naar huis gegaan, wetende dat ik een drukke dag voor de boeg had.

Imke gilt opgewonden in de telefoon. Ik weet zeker dat het hele kantoor haar kan horen. ‘Het was zo leuk! Je had moeten blijven. Ik was om zeven uur pas thuis.’

‘Vanochtend? Ben ik even blij dat ik zo verstandig was eerder naar huis te gaan.’

‘Je zou het echt leuk hebben gevonden. We eindigden in de Savoy. Ik heb nog iemand mee naar huis genomen.’

‘Vertel?’

‘Ik heb woensdag een date!’

‘Mooi!’ Mijn kantoorlijn begint te rinkelen. ‘Mijn andere lijn gaat. Ik bel je later.’

Na een hoop geregeld, telefoontjes en e-mails kom ik in een, op Kaya na, leeg huis. Miauwend laat ze me weten dat ik echt véél te laat ben om haar avondeten te serveren. Ze kijkt me heel verontwaardigd aan als ik het ook nog in mijn hoofd haal om eerst mijn jas uit te doen en mijn shopper op de tafel te zetten. We kochten Kaya als jong katje, een klein oosters pluizenbolletje met grote ogen en grijze strepen. Een gezelligere muizenval konden we niet vinden voor ons oude huis. Terwijl ik haar eten prepareer hoor ik de voordeur opengaan.

‘Antonie? Ben jij dat?’

Het parket kraakt als hij de woonkeuken binnenkomt. ‘Wie zou het anders moeten zijn?’ Hij drukt zijn volle lippen op de mijne. Kaya gaat nog harder miauwen en is het niet eens met de vertraging.

‘Wat is er met de kat?’ Hij bukt zich om haar te aaien.

‘Vrij vertaald zegt ze: “Geef me nú wat te eten!”’ zeg ik, terwijl ik het kommetje op de grond zet. Lachend geef ik Kaya een aai over haar koppie. Ze kijkt me nog eventjes vernietigend aan, dan begint ze systematisch haar diner te verslinden.

‘Hmmm.’ Hij vindt het idee van een pratende Kaya niet zo grappig als ik, geloof ik.

‘Ik ben helemaal stuk,’ vervolgt Antonie onverstoord en hij pakt een flesje vitaminewater uit de koelkast.

‘Was het druk op je werk?’

‘Onwijs. We hebben eindelijk Amazon binnengehaald. Ik vlieg deze week nog naar Londen om het te bekijken.’ Een glimlach speelt over zijn gezicht. Het gaat goed met het bedrijf van Antonie en zijn twee jaar jongere broer Alexander. Toen ze een paar jaar geleden begonnen hadden ze zelf waarschijnlijk ook niet verwacht dat het zo snel zo goed zou gaan.

‘Dat is fantastisch! Zal ik meegaan?’

‘Nee. Ik ga waarschijnlijk deze week al. Bovendien is het niet in Londen zelf, het is in een dorpje in de buurt. Ik maak er een dagtrip van.’

‘We kunnen ook een weekendje gaan? Dat is vast goed voor onze relatie,’ zeg ik met een knipoog.

‘Ander keertje, lieverd. Dit zijn zaken.’

‘Whatever. Als je van gedachten verandert hoor ik het wel. Ik zie je later.’

Verbaasd kijkt hij me aan. ‘Waar ga je heen?’

‘Met Lara eten bij de Ondeugd. Zullen we morgen samen eten?’

‘Je weet toch dat ik altijd boks op dinsdag?’ Hij kijkt me berispelend aan. Ik doe alsof ik het niet merk.

‘Woensdag dan?’

‘Dan heb ik afgesproken met mijn dispuut. Donderdag?’

‘Donderdag ga ik tennissen en uit eten met Nina. Vrijdag?’

‘Dan heb ik een borrel.’

‘Leuk! Zal ik met je meegaan?’

‘Nee. Mannenavond.’

‘O. Nou goed. Misschien het weekend dan.’

‘Oké. Al had ik eigenlijk bedacht dit weekend rustig aan te doen.’

Ondertussen is hij languit op de bank gaan liggen en heeft hij de tv aangezet. Hij zet de volumeknop harder, waarmee hij aangeeft dat de audiëntie voorbij is. Zijn telefoon begint te rinkelen. Hij kijkt naar

mij, dan naar zijn telefoon, weer naar mij, en zet dan het geluid van zijn telefoon uit.

‘Wie was dat?’ vraag ik verbaasd. Antonie neemt altijd zijn telefoon op. Niet opnemen is niet commercieel, zegt hij altijd.

‘Niemand.’

‘Whatever,’ zeg ik weer, en ik loop de kamer uit.

Toen we net begonnen met daten was het heel anders. Op onze allereerste echte date, een maand na de Mazzeltoff-ontmoeting, wist ik dat wij iets bijzonders hadden. Dat hij zomaar eens *de ware* zou kunnen zijn. Ik weet nog dat ik bijna van mijn fiets viel toen ik hem weer zag. Hij was woest aantrekkelijk met zijn wilde haar en zijn legergroene jas. In de Mazzeltoff had hij niet eens zoveel indruk gemaakt, maar tijdens onze eerste echte date in de Kroon werden we beiden razend verliefd. God, ik was nog nooit zo verliefd geweest. Ik herinner me de gesprekken, de diners, de strandwandelingen. Het heeft nog lang aangehouden, maar nu, na drie jaar, is de verliefdheid duidelijk wat bekoeld, bedenk ik als ik de trap af loop. Weet ik zeker dat onze relatie een goede basis biedt om een gezin te stichten?

*

‘Waarom zou hij niet willen dat je meegaat naar Londen?’ Lara roert bedachtzaam in haar tweede scroppino. Zoals altijd zit haar make-up en haar perfect. Lara is een van mijn beste vriendinnen, al sinds ik in Amsterdam woon.

‘Ik weet het niet. En hij doet al een tijdje heel sneaky met zijn telefoon.’

‘Echt?’

‘Ja. Het valt mij zelfs op. Zou hij vreemdgaan?’ Ik denk na of ik signalen heb gemist.

‘Natuurlijk niet. Zoiets moet je niet denken.’

‘Zal ik vragen wat er aan de hand is?’

‘Nee joh. Er is vast een verklaring voor.’

Ja, *maar welke?* Zijn gedrag strookt niet met zijn romantische voorstel van zondagochtend. Het liefst vertel ik Lara over deze enorme tegenstrijdigheid, maar Antonie en ik hebben afgesproken niemand over onze plannen te vertellen. Voor een flapuit als ik is het moeilijk zoiets groots voor me te houden.

‘Hey dreamy girl, we moeten opschieten.’ Lara port me. ‘Ik heb kaartjes voor de comedy show in Toomler, we moeten er over een kwartiertje zijn.’ Even later zitten we op de fiets richting het Hilton, haren wapperend in de wind.

De dag erna parkeer ik na het werk mijn auto bij ons huisje om de hoek. Antonie komt aanrijden in zijn nieuwe Lexus, waar hij zo blij mee is. Hij lacht heel hard en slaat met zijn hand op het stuur. Het raam is open en ik hoor hem nog net in de carkit roepen: ‘Vertel het haar niet. Later!’

Steeds probeerde ik mijn gevoelens van wantrouwen te onderdrukken. Nu gaan al mijn alarmbellen rinkelen. Wat is er aan de hand?

Dan ziet hij mij en toertert een paar keer hard. Hij parkeert de auto perfect achteruit in en springt er lenig uit.

‘Lekker ding,’ fluistert hij zacht in mijn oor.

Antonie kan opwindend zijn als hij dat wil. Ook nu hebben deze woorden een effect op mij. Hij kijkt me in mijn ogen en haalt een hand door mijn haar. Die natuurlijk blijft hangen, ik heb een weerbarstige bos krullen waar nog nooit iemand zomaar een hand doorheen heeft kunnen halen.

‘Terrasje pikken, voor ik naar de sportschool ga?’

‘Ik moet eigenlijk nog een vertaling doen voor Stichting Aap.’

‘Je hebt het maar druk met dat vrijwilligerswerk, de laatste tijd.’

‘Klopt. Ze gaan een vestiging openen in Barcelona dus het is wat drukker dan normaal.’

‘Hè?’

‘Nog zo’n opvanghuis voor alle apen die een huisje nodig hebben.’

Hij staat stil en wijst naar het terras. ‘Eén drankje maar?’ Hij zegt het met die onweerstaanbare blik in zijn ogen waar ik zelden nee tegen kan zeggen.

‘Het is wel lekker weer.’

‘Heerlijk weer.’ Hij pakt mijn hand en we lopen het pleintje bij ons in de straat op. Het terras zit bijna vol, op een hoektafel na. Ik hoor het herkenbare deuntje van mijn mobiel. ‘Even opnemen, hoor,’ zeg ik. In de display zie ik de naam Nina staan.

Even later komt een mooie verschijning het terras op lopen. Om mij heen zie ik meerdere mannen hun hoofd omdraaien, en ook een paar vrouwen. Haar donkere, glanzende haar omringt een hartvormig gezicht. Mijn zus. Nina. Er was niet veel voor nodig om haar te overtuigen een drankje te doen.

Galant staat Antonie op om haar gedag te kussen. ‘Bongie,’ zegt hij plagend. ‘Koekie,’ pareert zij, zoals altijd.

‘Leuk dat je kon komen, grote zus,’ zeg ik en we geven elkaar een stevige omhelzing.

‘Ik hoor dat je een nieuwe klus hebt,’ zegt Antonie.

‘Klopt. Ik vertel je er zo over. Eerst ga ik iets te drinken halen binnen. Wat willen jullie?’

‘Hetzelfde als jij,’ zeg ik omdat ik weet dat ze altijd de lekkerste wijn uitzoekt. Ik ga rechtop zitten. Dit is mijn kans om Antonie te confronteren met zijn mysterieuze gedrag.

‘Wat mag je mij niet vertellen?’ Ik vraag het hem zodra Nina het terras af loopt. Antonie kijkt me verbaasd aan.

‘Eerder, toen je in de auto in gesprek was, hoorde ik je dat zeggen. Wat bedoelde je?’

‘Dat ging helemaal niet over jou. Luister je tegenwoordig mijn gesprekken af?’ Verontwaardigd snuivend spreekt hij de laatste woorden uit.

‘Je praatte zo hard dat de hele Rivierenbuurt je gesprek kon horen.’

Hij haalt zijn schouders op en schudt met zijn hoofd, alsof ik niet helemaal spoor.

‘Je houdt iets geheim voor me.’ Voor het eerst spreek ik mijn vermoedens uit.

‘Ik weet niet waar je het over hebt.’ Weer haalt hij zijn schouders op.

‘Waar ben je mee bezig?’ sis ik.

Als ik het laatste woord heb uitgesproken zie ik dat Nina weer naast ons staat, met een dienblad in haar handen.

‘Privémomentje nodig?’ vraagt ze tactisch.

‘Nee hoor.’ Antonie trekt me naar zich toe en geeft me een kus op mijn wang. ‘Ik moet gewoon af en toe mijn schatje overtuigen van mijn onvoorwaardelijke liefde voor haar.’

Die avond hebben Antonie en ik ruzie.